

Վահան Տերյան

Ուրվական

Մթնշաղային ժամերին, երբ ես
Ընկնում եմ, հոգնած օրերից ունայն,
Հայտնվում ես դու նուրբ ու լուսներես
Ու հետքս նստում քնքշությամբ անձայն
Եվ փայփայում ես, օրորում ես քո
Անխոս գգվանքով ամեն երեկո...

Ընդունում եմ քո համբույրը նրբին,
Ուրվականային փայփայանքդ ես,
Երբ լույս է և մութ մթնշաղ, երբ իմ
Ցնորքը հիվանդ հնազանդ է քեզ.
Ու քեզ հետ նստած, գիտեմ, դու չես այն,
Ըստվերդ է միայն, ըստվերդ է միայն...